

CAatalogus sancto//rum [et] gestor[um] eor[um]

Petrus <de Natalibus>

Lugduni, 1508

De sancto Leonardo confessore. Cap[itulum]. xxix.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70797](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70797)

sanctitate die qua p̄dixerat: ad x̄pm e carne mi
grauit. s. non. nouēbris. Sepultusq; i monaste
rio clarauallenti: miraculis ⁊ signis refulgēs.

De sanctis Felice et Eusebio
martyribus. Cap. xxviii.

Eusebius pres

byter ⁊ eusebius
monachus ap̄
taracinā campa
nie ciuitatē pas
si sunt tempore claudij impe
ratoris sub leontio filio leon
tij presidis. Cum em̄ prefati
secti viri corpa sc̄d̄m̄ marty
rum cesarij et iuliani sepelli
sent: de quibus supra dictum est kalendas no
uemb̄ris. ⁊ multos gentiles ad christū conuer
sos baptizarent. Leontius filius quondam
leontij presidis: qui ad christum etiam conuer
sus: statim vt baptismum perceperat: ad x̄pm
migrauerat: de quo etiam dictum est supra. iij.
kalendas nouemb̄ris. predictos sanctos mar
tyres detinuit: ⁊ timens populū tumultū: misso
sp̄sculatore nocte eos in carcere decollari fe
cit. Quorum corpora ad litus proiecta: quar
tus presbyter iuxta corpora sanctorum cesarij
⁊ iuliani sepellit nonas nouemb̄ris.

De sancto Leonardo confes
sore. Cap. xxix.

Leonardus

confessor apud a
quitane prouin
ciam ciuitatē le
mouicensē cla
ruit tempore anastasiū impera
toris: qui in prouincia gallia
rum claris parentibus ortus
collateralibus videlicet clo
doucti regis francorū: ab eodē
rege de sacro extrit fonte leuatus ob nobilitatē
parentum amorē charissimū: quē sanctus remi
gius remensis archiep̄sus baptizauit: et in di
scipulū susceptum salutaribus disciplinis in
struxit. Cum autem idem archiep̄sus a regibus
francoꝝ obtinisset: vt quādoq; ipsi reges
ad ciuitatem remensem ventrent: omnes in
clusi in carceribus libere dimissi abire possent.
Ad imitationem boni magistrī iuuentis leonar
dus hoc ipsum a rege impetravit: vt quicūq; in
carceribus detinerētur: si eos ipse visitare vel
let: continuo soluerentur. Et vbiq; carcera
ros esse audiebat: ad eorum liberationem festi
nus p̄perabat. Eunctos etiā egros ad se ve
nientes: quacūq; detētos infirmitate sanabat.
Rex igitur ad se accersiuit eū: quē secū in pala
tio aliquo tēpore manere coegit: rogās vt inde
nusq; discederet: donec tēpore congruo ipsi epi

scopatū aliquē donaret. Erat em̄ tam clericus
humilis ⁊ mansuetus. Leonardus hō pontifi
catum renuit: ⁊ solitudinē portus affectā: pas
larium regis reliquit: et cū fratre suo liphardo
verbum dei annūciās aurelianum deuenit: atq;
apud quendam cenobitā nomine maximinum
aliquo tēpore māsit. Cum autē liphardus sup
ripā ligeris mātionē solitariā elegisset. de quo
supra in eius legenda dictum est. iij. non. iunij.
Leonardus hō per adinonitionē sp̄s sancti in
aquitania predicare disponeret: osculantes se
abiniuicē discesserūt. Leonardus igitur per bi
turicam ciuitatē transiens nouelle fidei xp̄ia
nos sanctis p̄dicationib; confirmabat: ⁊ multa
operando miracula plurimos adhuc incredū
los cōuertebat. Demū in quadā filua nomine
paū habitare cepit: que a ciuitate lemouicēsi
per decem miliaria distabat: et quo rex sepius
causa venationis accedebat: ⁊ in aulam regis
in media filua constructam diuerterebat. Accidit
aut vt die quadā rex ibidē cū regina ⁊ familia
venaret: ⁊ regina p̄gnās illuc causa delecta
tionis egressa partu periclitaret. Cum autē rex
et familia reginā tam pene defunctā lugerent:
nec et per medicos: qui cum rege erāt: subueni
ri posset: et vir dei per nemus transiens lugen
tium voces audisset: pietate cōmotus illuc ac
cessit: ⁊ a rege vocatus introiit. Interrogatus
aut quis esset: cum se remigij discipulū respon
disset. Rex ex bono magistro bonā de discipulo
spem assumpsit: ⁊ ipsum ad reginā introdu
xit rogans vt suis precibus de recuperata con
iuge ⁊ edita prole duplex gaudium obrineret.
Tunc sanctus orationē fudit: ⁊ quod rex pete
bat prius impetrauit. Cui rex multa in auro
et argento obrulit: sed ille oīa recusauit: dicens
se nullis indigere: nisi vt tantū in aliqua filua
soli christo famulari posset. Cum autē rex totū
illud nemus ipsi tradere veller: noluit nisi tan
tū accipere quātū vna nocte posset cū suo asello
circuire. Quod rex libētissime adimpleuit: vbi
cum duobus sibi adiūctis socijs monasteriū: cō
struxit: ⁊ in multa ibidē abstinētia degēs deo
seruauit. Ecclesiā etiā in honore dei genitricis
fabrificauit: ⁊ altare sancti remigij in ea posuit.
Cum autē aqua sibi per vnum miliare distaret
puteum siccum ibidem fodi fecit: quē suis ora
tionibus aqua vsq; in presens scarurtere reple
uit: locum aut ipsum a nobilitate ipse rege cōcessum
nobilitatē appellauit. Ibi ergo tātis miraculis
coruscavit: vt quicūq; eius nomē in carceribus
inuocassent: mox ruptis vinculis nullo contra
dicente liberi abirent: et suas eidem carpenas
aut compedes presentarēt. Quoz plures secū
manebant: ⁊ eius exemplo sanctitatis ibidem
domino seruebant. Familie quoq; septem ex
eius stirpe venditis omnibus ⁊ pauperibus di
stributis ad eum venerunt: ⁊ distributo etiam
nemoze ibi cum ipso in dei seruitio p̄māserunt:

De sanctis in mense nouēbris occurrētibus Fo. cclxxij.

exemplo quoque suo plurimos ad simile attraxerunt. Denique vir dominum leonardus multis claris virtutibus ad dominum feliciter migravit octavo idus nouēbris: circa annum domini quingentesimum. Sepultusque est in ecclesia dei genetricis quam ipse construxerat. Cum autem ibidem infinita miracula fierent: clericis illius ecclesie reuelatum est: ut quia locus ille propter multitudinis frequentiam concurrentem nimiam artus erat: alibi ecclesiam fabricarent: et eodem sancti leonardi corpus transferrent. At illivna cum populo: triduano seunio et orationibus inisterunt: quibus elapsis totam provinciam nite nima que ceciderat operam videret: locum autem in quo sanctum corpus quiescere volebat omnino vacuum conspiciat: ubi ecclesia de nouo fabricatur: et corpus eodem transportatur. Quanta hoc miracula per eum dominus faciat potissime circa incarceratos: immensa ferri varietas ante tumulum eius dependens: restis existit.

De sancto Felice martyre.

Cap. xxx.

Felix mar

tyr: apud Tunissaz ciuitatem aphyrice passus est. Qui a persecutoribus pro christi nominis confessione detentus: et carceri durissimo mancipatus: dum eum a tormēta differrent: orans ad dominum emisit spiritum octauo idus nouēbris.

Lusus corpus sequenti die exanimē repertum est: et a christianis condigno reconditum honore. In huius solennitate sanctus Augustinus episcopus psalmum quendam ad populum exponit: quem et in eius ecclesia publice predicauit.

De sancto Felice monacho:

Cap. xxxi.

Felix mo

nachus in monasterio fundens claruit. Qui magne sanctitatis vir erat: et eiusdem cenobii hortum colebat: fur homo quidam venire consueuerat: et ad ipsum hortum per sepe ascendere: et occulte olera auferre.

Eumque ille multa plantaret: que minus inueniret: et alta pedibus conculcata: alta direpta conspiceret: totum hortum circueiens inuenit iter vnde fur venire consueuerat. Qui eundem hortum deambulans reperit etiam serpentem. Qui precepit: ut se sequi deberet. Ad aditum autem furis perueniens: in nomine domini serpenti precepit: ut aditum illum custodiret: ac furem ingredi non permitteret.

Protinus serpens se in itinere transversum tetendit: et felix ad suam cellam rediit. Meridie ergo cunctis quiescentibus more solito fur aduenit: et sepe ascendit. Et dum in hortu pedem poneret: vidit quia serpens extrinsecus viam clausisset. Et tremens post semetipsum concidit: eiusque pes per calciamentum in sude sepiis inhefit. Sicque donec hortulanus rediret: deorsum capite pependit. Qui ventens furem in sepe pendentem reperit: et deo gratias agens: serpentem licentiauit: ad furem quoque veniens: ipsum de dudus oleribus exportatis redarguit: pedem quoque illius a sepe dissoluit: eumque sine lesione deposuit. Olera etiam: que furto auferre conabatur: cum nimia dulcedine prebuit: eumque ne amplius furaretur admonuit: sed cum necesse haberet: ad eum veniret: quod ipse deuotus daret: que cum peccato tollere laborabat. Hic enim sanctus monachus clarus multis virtutibus migravit ad christum. Hec gregorius. i. dialogo. cap. iij.

De sanctis decem martyribus.

Cap. xxxij.

Decem mar

tyres in oriente apud ciuitatem theopolis passi sunt. Qui a saracenis comprehensi: christumque dominum confitentes crucibus appensi: coronas martyrii a domino percipere meruerunt octauo idus nouēbris.

De sancto profodocimo epo.

Cap. xxxij.

Profodoci

mus episcopus apud ciuitatem parauinam claruit tempore neronis imperatoris. Hic natione grecus nobilibus parentibus ortus literarum studiis eruditus: cum adhuc esset iuuenis cum mar

co euangelista et apollinare antiochiam adisset: et beato petro apostolo in discipulum se tradidit: atque cum presatis duobus condiscipulis vna secum tempore claudij imperatoris romam accessit. Cum autem a postolorum princeps beatum marcum misisset aquileiam et apollinarem rauēnam ad predicandum. Beatum quoque profodocimum annorum viginti in episcopum consecratum: licet satis ex humilitate recusantem: misit ad parauinam ciuitatem. Experuens ad ipsam urbem: multitudinem laeguentium diuersarum egritudinum ante portam inuenit: quibus pacem annunciauit: et oratione ad deum fusa: omnes ab eorum infirmitatibus liberauit: eosque omnes ad christum conuertit.

R